

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200296
Dátum vydania rozhodnutia:	09.05.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7012200296.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: P. Y., nar. X. Y. XXXX, štátna príslušnosť Ruská federácia, alias H. Z., nar. X. B. XXXX, štátna príslušnosť Uzbekistan, t.č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnkova 14, 078 01 Sečovce, zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Veľké Slemence, Komlósiho 222, 076 77 Veľké Slemence, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-SO16-96/2012 zo dňa 20. marca 2012 o predĺžení lehoty zaistenia, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 4 Sp/3/2012-81 zo dňa 3. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sp/3/2012-81 zo dňa 3. apríla 2012 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č.p. PPZ-HCP-SO16-96/2012 zo dňa 20. marca 2012 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č.p. PPZ-HCP-SO16-96/2012 zo dňa 20. marca 2012, ktorým odporca v zmysle ustanovenia § 88 ods.4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov („ďalej len zákon o pobyte cudzincov“), navrhovateľovi predĺžil lehotu zaistenia najviac o 12 mesiacov, t.j. najviac do 24. februára 2013 s tým, že na výkon jeho zaistenia určil Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach, za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, vydaného Oddelením hraničnej kontroly Policajného zboru Veľké Slemence, Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru dňa 24. augusta 2011 pod č. PPZ-HCP-SO16-78-010/2011 (právoplatné dňa 9. septembra 2011), nakoľko napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia, sa tento predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, ako aj z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydá náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety § 88

ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 20. marca 2012 po jeho pretlmočení s tým, že odmietol podpísať jeho prevzatie.

Krajský súd v Košiciach, ako uviedol v odôvodnení svojho rozsudku mal za to, že správny orgán v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom.

Uviedol, že odvoláciu námietku ohľadom nesprávneho postupu pri predĺžení lehoty zaistenia považoval za nedôvodnú a zmätočnú. Rozhodnutie krajského súdu zo dňa 7. marca 2012, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie odporcu zo dňa 23. februára 2012, ako to bolo uvedené, bolo odporcovi doručené dňa 19. marca 2012 (zástupcovi navrhovateľa dňa 16. marca 2012) a odporca vydal nové rozhodnutie, súc viazaný právnym názorom krajského súdu, dňa 20. marca 2012 s tým, že lehotu zaistenia predĺžil najviac o 12 mesiacov, (najviac do 24. februára 2013). Správne odporca v predmetnom rozhodnutí predĺžil zaistenie navrhovateľa, po uplynutí 6-mesačnej lehoty zaistenia, dňom 24. februára 2012, o ďalších najviac 12 mesiacov, t.j. najviac do 24. februára 2013. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporca poukázal aj na začiatok plynutia takto predĺženej lehoty, t.j. od 24. februára 2012.

Ako ďalej uviedol krajský súd, taktiež za nedôvodnú považoval námietku zástupcu navrhovateľa, že výrok ohľadom lehoty zaistenia považuje za neurčitý vzhľadom na to, že pri ukladaní pokút a trestov odňatia slobody v rámci zákonného intervalu, tieto musia byť určené presne. Ukladanie trestov či pokút sa riadi hmotno-právnymi predpismi, zatiaľ čo zaistenie je predmetom procesného práva, podobné väzbe v trestnom konaní, pri ktorej je maximálna doba obmedzenia osobnej slobody ohraničená len zákonom, ako je tomu pri zaistení. Limitom zaistenia je naplnenie účelu, a to reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie musí byť vedené s riadnou starostlivosťou (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. ÚS II 264/09-81 zo dňa 19. októbra 2010).

Podľa názoru krajského súdu správny orgán v rámci rozhodovania o zaistení je povinný skúmať, či zaistením osoby nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Krajský súd k tomu dodáva, že odporca vo svojom rozhodnutí, v súlade s § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, sa zaoberal možnosťou namiesto zaistenia príslušníka tretej krajiny uložiť mu povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku, ale tieto neboli v prípade navrhovateľa realizovateľné. Neopodstatnená je preto odvolacia námietka, že z rozhodnutia nie je zrejmé, prečo bolo nevyhnutné pristúpiť k opatreniu v podobe pozbavenia osobnej slobody a prečo nebolo možné postupovať inak.

Taktiež ako uviedol krajský súd z výroku rozhodnutia odporcu je tiež zrejmý dôvod zaistenia navrhovateľa - za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, s presným uvedením rozhodnutia odporcu a dôvodom zaistenia, že navrhovateľ nemá platný cestovný doklad, ako aj uvedením dôvodov predĺženia lehoty zaistenia v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Z uvedených dôvodov je preto odvolacia námietka ohľadom nezrozumiteľnosti a neúplnosti výroku rozhodnutia bezdôvodná. Odporca zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že navrhovateľ po jeho zaistení a umiestnení v ÚPZC Sečovce nespolupracoval s pracovníkmi ÚPZC v Sečovciach na úkonoch potrebných na vystavenie náhradného cestovného dokladu, pričom možno predpokladať, že náhradný cestovný doklad môže byť účastníkovi konania vystavený zastupiteľským úradom Ruskej federácie v predĺženej lehote zaistenia. Odporca skúmal i účel zaistenia a dospel k záveru, že tento účel nezanikol a účastník konania nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu, že nie je držiteľom cestovného dokladu, ktorý je potrebný na jeho vycestovanie z územia SR. V odôvodnení rozhodnutia odporca ďalej uviedol, ktoré kroky smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa boli po umiestnení do ÚPZC Sečovce vykonané. Rovnako za nedôvodné považoval krajský súd odvolacie námietky právneho zástupcu navrhovateľa ohľadom dôvodov predĺženia lehoty zaistenia navrhovateľa.

Vo vzťahu k organizácii IOM poukázal krajský súd na ustanovenie § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat, nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny.

Podotkol, že ako uviedol odporca vo svojom rozhodnutí, z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracoval, keď do 15. novembra 2011 uvádzal falošné údaje o svojej identite, zapríčinil, že bolo potrebné začať znovu s úkonmi pre zabezpečovanie náhradného cestovného dokladu.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a zrušiť rozhodnutie odporcu. Uviedol, že s rozsudkom v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), teda z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil.

Uviedol, že navrhovateľ bol dňa 24. augusta 2011 zaistený rozhodnutím o zaistení na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov, pričom lehota zaistenia uplynula dňa 24. februára 2012. Napadnutým rozhodnutím z 20. marca 2012 bola predĺžená lehota zaistenia na základe uvedeného rozhodnutia z 24. augusta 2011. Nie je možné predĺžiť 20. marca 2012 lehotu zaistenia, ktoré v zmysle uvedeného rozhodnutia o zaistení mohlo trvať len do 24. februára 2012. Lehotu zaistenia je možné predĺžiť najneskôr v deň, kedy má zaistenie uplynúť, neskôr už predĺženie lehoty zaistenia neprichádza do úvahy.

Rozhodnutie o zaistení navrhovateľa vydané dňa 23. februára 2012 č.p.: PPZ-HCP-SO16-83/2012, v zmysle ktorého bolo zaistenie navrhovateľa predĺžené o 12 mesiacov a to od 24. februára 2012 do 24. februára 2013 bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6Sp/3/2012 zo dňa 7. marca 2012, proti ktorému nebolo možné podať odvolanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19. marca 2012, zrušené ako nezákonné. Ako na nezákonné rozhodnutie naň treba pozeráť akoby neexistovalo. V zmysle ideálneho právneho stavu by bol navrhovateľ dňa 24. februára 2012 prepustený zo zaistenia a dňa 20. marca 2012 by tak nemohlo byť rozhodované o predĺžení lehoty zaistenia. Navrhovateľ by sa nachádzal na slobode, tak ako si to vyžadujú platné a účinné právne predpisy. Rozhodnutie o zaistení navrhovateľa č.p.: PPZ-HCP-SO16-83/2012 zo dňa 23. februára 2012 je nezákonné a na takéto rozhodnutie nemožno, tak ako to urobil odporca nadväzovať rozhodnutím zo dňa 20. marca 2012, č.p.: PPZ-HCP-SO16-96/2012. Zákonné zaistenie navrhovateľa bolo završené dňom 24. februára 2012. Zaistenie navrhovateľa po tomto dni bolo nezákonné. Predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa 25 dní po završení jediného zákonného zaistenia navrhovateľa je nemysliteľné a nezákonné. Podľa § 90 ods. 2 písm. b) bod 2 zákona o pobyte cudzincov vzniká príslušným orgánom povinnosť zaisteného cudzinca prepustiť na základe právoplatného rozhodnutia súdu. Rozsudok, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o prvom predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa nadobudol právoplatnosť dňa 19. marca 2012. Navrhovateľ mal byť okamžite po vyhlásení rozhodnutia súdu prepustený zo zaistenia. Zákon o pobyte cudzincov iný postup nepripúšťa a akýkoľvek iný postup zo strany odporcu je obchádzaním zákona o pobyte cudzincov.

Uviedol, že ak by bol prijatý záver, že odporca môže opakovane vydávať rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia so spätným stanovením začiatku plynutia lehoty zaistenia, ktoré by súd z rôznych dôvodov zrušoval a vec vracal na ďalšie konanie, mohla by nastať situácia, že zaistenie navrhovateľa by bolo po celý čas v zmysle právoplatných rozsudkov nezákonné (t.j. celých zákonom stanovených 18 mesiacov), ale navrhovateľ by nemal možnosť byť prepustený zo zaistenia len preto, že odporca by opakovane vydával rozhodnutia s určením začatia plynutia lehoty spätne k dátumu, kedy bolo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia vydané po prvýkrát. To znamená, že by v podstate každý mohol byť zaistený celých 18 mesiacov bez možnosti byť prepustený len preto, že by odporca v každom ďalšom rozhodnutí opravoval (alebo aj neopravoval) chyby, systémom pokus - omyl, ktoré mu súdom boli vytknuté v predchádzajúcom konaní. Takýto postup by mohol vzbudiť dôvodné podozrenie o svojvôli príslušného orgánu.

Ďalej uviedol, že výrok rozhodnutia považuje za nezrozumiteľný. Na jednej strane sa v ňom uvádza, že je navrhovateľovi predĺžená lehota zaistenia najviac o 12 mesiacov, pričom dvanásť mesiacov od 20. marca 2012 uplynie 20. marca 2013 (uveďenie 20. marca 2012 je zrejmou chybou v podanom opravnom prostriedku, ktorá nemôže ovplyvniť preskúmavanie napadnutého rozhodnutia odporcu). Na druhej strane sa vo výroku rozhodnutia nachádza, že sa navrhovateľovi predlžuje lehota najviac do 24.

februára 2013. Z výroku rozhodnutia teda nie je zrejماً najdlhšia možná doba zaistenia navrhovateľa, je nezrozumiteľné, či má byť zaistený najviac do 20. marca 2013 alebo najviac do 24. februára 2013. Výrok rozhodnutia je tak v rozpore s odôvodnením. Krajský súd vyslovil názor, že zaistenie navrhovateľa od 24. februára 2012 do 19. marca 2012 je nezákonné.

Poukázal na to, že ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov tiež vymedzuje interval, v rámci ktorého odporca môže určiť lehotu zaistenia. Túto lehotu má určiť presne a nie iba doslovnou citáciou zákonného ustanovenia. Je potrebné, aby správny orgán určil, ako dlho bude trvať, kým sa uskutoční administratívne vyhostenie navrhovateľa. Z rozhodnutia odporcu nie je zrejماً, pre ktorý zo zákonných dôvodov bola lehotu zaistenia navrhovateľa predĺžená. Doslovná citácia zákonného ustanovenia obsiahnutá vo výroku napadnutého rozhodnutia nie je naplnením zákonnej požiadavky na určitosť výroku rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia s takýmto výrokom nekorešponduje. Výrok má byť dostatočne konkrétny na to, aby osoba, ktorej sa týka, mohla ihneď zistiť, čo tento výrok pre ňu znamená, pričom krajský súd konštatoval, že z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, pre aký dôvod bola lehotu zaistenia navrhovateľa predĺžená.

Navrhovateľ dôvodil tiež tým, že 15. novembra 2011 oznámil pri pohovore s pracovníkmi OCP svoje pravdivé osobné údaje, ktoré boli v ten deň zaslané do UPZC Medveďov. Od uvedeného dňa až do skončenia lehoty zaistenia dňa 23. februára 2012, t.j. viac ako tri mesiace neboli od navrhovateľa požadované ďalšie informácie či úkony. Odporca v napadnutom rozhodnutí taktiež neuvádza, čo vykonal sám, prípadne prostredníctvom UPZC Medveďov pre vydanie náhradného cestovného dokladu od 15. novembra 2011 do 23. februára 2012, teda v čase, keď poznal identitu navrhovateľa. Nie je teda zrejماً, či odporca sám alebo prostredníctvom UPZC Medveďov konal s náležitou starostlivosťou a bez toho nie je možné posúdiť, či bolo predĺženie lehoty zaistenia z dôvodu, že zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov zákonné, pretože nie je možné posúdiť, či k nevydaniu dokladu prišlo z dôvodov na strane navrhovateľa či zastupiteľského úradu, alebo z dôvodov na strane odporcu. Ak by totiž došlo k nevydaniu cestovného dokladu z dôvodov na strane odporcu, nemohlo by to byť zákonným dôvodom na predĺženie lehoty zaistenia. Rozhodnutie je z tohto dôvodu preto nepreskúmateľné.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. mája 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z administratívneho spisu vyplýva, že odporca napadnutým rozhodnutím č.p. PPZ-HCP-SO16-96/2012 zo dňa 20. marca 2012 v zmysle ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov navrhovateľovi predĺžil lehotu zaistenia najviac o 12 mesiacov, t.j. najviac do 24. februára 2013 s tým, že na výkon jeho zaistenia určil Útvár policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, za účelom výkonu jeho administratívneho vyhostenia, vydaného Oddelením hraničnej kontroly Policajného zboru Veľké Slemence, Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru dňa 24. augusta 2011 pod č. PPZ-HCP-SO16-78-010/2011 (právoplatné dňom 9. septembra 2011), nakoľko napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia, sa tento výkon predlži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, ako aj z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydá náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. V predmetnom rozhodnutí odporca prihládol na to, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. marca 2012 pod č.k 6Sp/3/2012-76 bolo zrušené rozhodnutie OHK PZ Veľké Slemence zo dňa 23. februára 2012, vydané pod č.p. PPZ-HCP-SO16-83/2012 o predĺžení lehoty zaistenia účastníka konania a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Správny orgán pri rozhodovaní o predĺžení lehoty zaistenia vychádzal z právneho stavu, kedy bolo zrušené predmetné rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia. Prihliadol pritom na to, že navrhovateľ bol rozhodnutím zo dňa 24. augusta 2011, vydaným odporcom pod č.p. PPZ-HCP-SO16-186/005/2011, ešte podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, zaistený a v zmysle § 62 ods. 4 prvej vety citovaného zákona umiestnený do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 6 mesiacov s tým, že uvedená doba končila dňom 24. februára 2012.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-SO16-96/2012 zo dňa 20. marca 2012, ktorým odporca podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia najviac o dvanásť mesiacov, t.j. najviac do 24. februára 2013.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl, rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Lehota zaistenia začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny.

Odporca vo svojom rozhodnutí podrobne opísal chronologický postup UPZC Sečovce pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu a zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že považoval za preukázané, že navrhovateľ dostatočne nespupracoval pri úkonoch potrebných na výkon jeho administratívneho vyhostenia tým, že počas vybavovania náhradného cestovného dokladu uvádzal nepravdivé údaje a „alias“ o svojej osobe a až 3 mesiace po zaistení, dňa 15. novembra 2011, uviedol svoje pravé údaje, takže úkony bolo potrebné začať odznova, čím naplnil pojem „dostatočne nespupracuje“, uvedený v § 88 ods. 4 druhá veta zákona o pobyte cudzincov a príslušný zastupiteľský úrad nemohol v tejto lehote vystaviť náhradný cestovný doklad.

Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní o predĺžení lehoty zaistenia skúmal, či trvá účel zaistenia. Účelom zaistenia účastníka konania bol výkon jeho administratívneho vyhostenia. Podľa názoru správneho orgánu účel zaistenia účastníka konania trvá a zaistenie cudzinca je účelné, nakoľko po vydaní náhradného cestovného dokladu bude výkon jeho administratívneho vyhostenia realizovateľný.

Podľa názoru odporcu vysloveného v napadnutom rozhodnutí na základe spisového materiálu poskytnutého UPZC Sečovce a korešpondencie medzi UPZC Sečovce (resp. Medved'ov) a Zastupiteľským úradom Ruskej federácie v Bratislave nie je možné určiť dobu potrebnú na vydanie náhradného cestovného dokladu, ktoré je predpokladom na výkon administratívneho vyhostenia. Taktiež správny orgán nedokáže určiť lehotu potrebnú na preverenie všetkých informácií prostredníctvom Federálnej migračnej služby Ruskej federácie. Preto pri určovaní lehoty zaistenia správny orgán vychádzal z faktu, že v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je Policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Preto správny orgán predĺžil lehotu zaistenia najviac o 12 mesiacov. Podotkol, že štátne orgány Slovenskej republiky nemajú zákonnú možnosť ovplyvniť rýchlosť vydania náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom cudzieho štátu.

Správny orgán tiež skúmal možnosť nahradenia zaistenia uložením iných povinností uvedených v § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Nakoľko účastník konania nemá v Slovenskej republike povolený pobyt ani žiadne rodinné väzby a taktiež nemá žiadne finančné prostriedky, správny orgán má za to, že zaistenie nie je možné nahradiť žiadnou z povinností uvedených v § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvoláciu námietku navrhovateľa týkajúcu sa spätného stanovenia začiatku plynutia lehoty zaistenia určenú rozhodnutím odporcu o predĺžení lehoty zaistenia v súvislosti s názorom navrhovateľa, že v prípade zrušujúceho rozsudku by bolo zaistenie navrhovateľa nezákonné za nedôvodnú a nespôsobilú spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Správny orgán pri určovaní lehoty zaistenia musí vychádzať zo skutočností, keby bola prvýkrát obmedzená osobná sloboda navrhovateľa a na to vo svojich prípadných ďalších rozhodnutiach (v prípade zrušujúcich rozsudkov) nadväzovať. S uvedenou skutočnosťou sa správny orgán ako i krajský súd náležitým spôsobom vysporiadali a odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu v plnom rozsahu stotožňuje.

Podľa názoru odvolacieho súdu takisto sú nedôvodné námietky navrhovateľa týkajúce sa nedostatočnosti úkonov, ktoré odporca vykonal za účelom vyhostenia navrhovateľa. Odporca dostatočne zistil skutkový stav, vykonal úkony smerujúce k vyhosteniu príslušníka tretej krajiny v požadovanom rozsahu a vo svojom rozhodnutí dostatočne odôvodnil záver o tom, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa, sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespôlupracuje, ako aj z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydá náhradný cestovný doklad.

Odporca skúmal i účel zaistenia a správne dospel k záveru, že tento účel nezanikol a účastník konania nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu, že nie je držiteľom platného cestovného dokladu, ktorý je potrebný na vycestovanie z územia SR.

Za dôvodnú považoval odvolací súd námietku navrhovateľa týkajúcu sa zdôvodnenia lehoty predĺženia zaistenia navrhovateľa najviac na 12 mesiacov. Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán zdôvodnil predĺženie lehoty zaistenia, ale nezdôvodnil dostatočne z akých dôvodov ju stanovil na maximálnu možnú hranicu 12 mesiacov.

V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že správny orgán je povinný zdôvodniť, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia. Správny orgán je totiž v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi.

Podľa názoru odvolacieho súdu lehotu zaistenia je potrebné určiť presne a výstižne. Z formulácie zákona, že cudzinec môže byť zaistený „na čas nevyhnutne potrebný“, je tiež potrebné vyvodiť, že dĺžka zaistenia musí byť tiež náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami v konkrétnom prípade, ktoré odôvodňujú takýto čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca. Odporca je povinný odôvodniť dĺžku doby zaistenia, najmä tiež pokiaľ využije maximálnu dobu zaistenia, v danom prípade až na 12 mesiacov. Takéto pochybenie je podstatnou vadou ovplyvňujúcou zákonnosť rozhodnutia ako celku, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia (rozsudok Mestského súdu v Prahe sp. zn. 7AA/50/2011 zo dňa 14. marca 2011).

Takisto súd nepovažuje za dôvodnú námietku navrhovateľa, že výrok rozhodnutia je neurčitý, ak je v ňom uvedená doba zaistenia „najviac na dvanásť mesiacov“, ktorú je potrebné určiť presne. Limitom zaistenia je práve naplnenie účelu, a to realnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie musí byť vedené s riadnou starostlivosťou (Nález Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19. októbra 2010).

Podľa názoru odvolacieho súdu odporca jednoznačne vo výroku svojho rozhodnutia určil lehotu zaistenia najviac na dvanásť mesiacov v zmysle ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Je nepochybné od kedy začala plynúť lehota a ktorým dňom dôjde k jej skončeniu.

Odporca sa vo svojom rozhodnutí v súlade s § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov zaoberal možnosťou namiesto zaistenia príslušníka tretej krajiny uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku s tým, že tieto neboli v prípade navrhovateľa realizovateľné.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie odporcu bolo nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Keďže na uvedené okolnosti krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že bolo účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p. veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 246c ods. 1 O. s. p. a § 250l ods. 2 O. s. p. a v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil, ani nevyčíslil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.